

64

Енциклопедія Сучасної України

Том 17

Лег — Лош

Київ-2016

Тв.: скульптурні композиції – «Рік 1918» (1967), «Земля рідна» (1970), «Солов'ї, солов'ї» (1975); погруддя – В. Леніна (1970), З. Космодем'янської (1975); пам'ятник рад. вершиникам (1974).

С. П. Жидель, С. І. Хмаренко

ЛОКОТІШ

Тетяна Володимирівна (03. 01. 1957, Одеса) – фізик. Дружина *М. Маломужа*. Д-р фіз.-мат. н. (2005). Закін. Одес. ун-т (1978), де 1982 та від 1992 й працює: від 2007 – пров. н. с. лаб. теор. і молекуляр. фізики. 1984–92 вчителювала в школах Одеси. Осн. наук. дослідж. присвячені статист. і динаміч. властивостям систем із сильними водневими зв'язками.

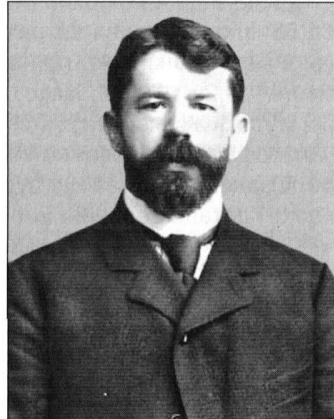
Пр.: Либрационные возбуждения в β -фазе метана // ФНТ. 1988. Т. 14, вып. 5; Спиновая конверсия в β -фазе метана // Там само. 1989. Т. 15, вып. 2; Нормування парної кореляційної функції та проблема стисливості // Доп. НАНУ. 2002. № 10 (співавт.); Модель полімерного розчину Флорі-Хаггінса: нова версія самоузгодженого наближення середнього поля // Вісн. Київ. ун-ту. 2003. № 3 (співавт.); Коллективный дрейф молекул в жидкостях в соответствии с данными некогерентного рассеяния тепловых нейтронов // ЖФХ. 2011. Т. 57, № 10 (співавт.).

В. Є. Круглов

ЛОКОТЬ

Тимофій Васильович (19(31). 01. 1869, м. Борзна, нині Черніг. обл. – 25. 07. 1942, м. Земун, нині у складі Белґрада) – вчений-агроном, політичний діяч. Д-р агрономії. Закін. Ун-т св. Володимира у Києві (1895) і Моск. с.-г. ін-т (1899). Працював 1896–98 пом. дир. Полтав. дослід. поля, де виконав перші дослідж. з приклад. ентомології. 1905–17 – проф. с. госп-ва і лісівництва Новоолександрій. с.-г. ін-ту (Польща, від 1914 – у Харкові). Був гласним Черніг. земства, депутатом 1-ї Держ. думи від Черніг. губ., чл. Труд. групи. Після розпуску думи за підписання «Виборзької відозви» засудж. до 3-х місяців ув'язнення. Згодом – монархіст і націоналіст. Засн. помірно-правої г. «Київ» (1910–

11). Від 1920 – у Сербії, був проф. Белґрад. ун-ту. Наук. дослідж.: ґрунтознавство, природознавство, нар. освіта. Одним із перших розпочав вивчення процесу перетворення білків насіння гороху, що проростає.

Пр.: Классицизм и реализм: Основные вопросы реформируемой школы. Москва, 1903; Влажность почвы в связи с культурными и климатическими условиями. К., 1904; Первая дума: Статьи, заметки и впечатления бывшего члена Государственной думы. Москва, 1906; Усвоение минеральных веществ растениями. С.-Петербург, 1907; Основы частного земледелия. С.-Петербург, 1910; Мысли педагога о реформе школы. С.-Петербург, 1912; Идеология русского монархизма. Белград, 1921; Смутное время и революция: Политические параллели 1613–1917. Берлин, 1923.

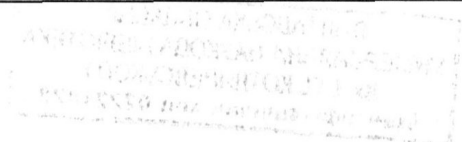
Літ.: Спекторский Е., Давац В. Материалы для библиографии русских научных трудов за рубежом. Белград, 1931. Т. 1; 1941. Т. 2; Русская интеллигенция: Автобиографии и биобиблиографические документы в собрании С. А. Венгерова. Т. 1. С.-Петербург, 2001; Иванов А. Профессор Т. В. Локоть: путь русского националиста // Импер. возрождение. 2008. № 3.

В. М. Самородов

ЛОКТЕВ

Вадим Михайлович (03. 05. 1945, Київ) – фізик. Д-р фіз.-мат. н. (1983), проф. (1997), акад. НАНУ (2003). Засл. діяч н. і т. України (2000). Держ. премія УРСР у галузі н. і т. (1977, 1990), премії ім. К. Синельникова (1985) та ім. М. Боголюбова (2006) НАНУ. Орден князя Ярослава Мудрого 5-го (2005) та 4-го (2012) ступ. Закін. Київ. ун-т (1968), де 1982–97 за сумісн. й викладав на фіз. і радіофіз. ф-тах. 1967–2013 – в Ін-ті теор. фізики НАНУ (Київ): 1987–93 – зав. лаб. електрон. процесів у молекуляр. впорядков. структурах відділу теорії багаточастинк. систем, 1993–2013 – зав. відділу неліній. фізики конденсов. стану; водночас від 1998 – зав. каф. заг. і теор. фізики Нац. тех. ун-ту України «Київ. політех. ін-т»; від 2013 – гол. ред. Великої укр. енциклопедії. Від 2004 – акад.-секр.

Енциклопедія Сучасної України

Том 18

Лт – Малицький

Київ-2017

у Києві; 1981–82; оновлено 2014), «Історія Житомирщини» (пошт. відділ. № 25 у Житомирі, 1986), «Історія України» (пошт. відділ. у Москві, 1988); ескіз розпису «Козацька слава» (1977); графіч. проект Держ. прапора України (2007).

Літ.: Туранський О. Сосячим пензлем // Спорт. газ. 1986, 5 лип.

О. О. Туранський

ЛЬВОВ

Дмитро Семенович (Львов Дмитрій Семенович; 02. 02. 1930, Москва – 06. 07. 2007, там само) – російський економіст. Д-р екон. н. (1969), акад. РАН (1994), іноз. чл. НАНУ (2000). Закін. Моск. інж.-екон. ін-т (1954), де й працював; 1965–72 – у Ін-ті економіки АН СРСР; від 1972 – у Центр. екон.-матем. ін-ті РАН; від 1991 – заст. дир.; водночас 1996–2002 – акад.-секр. Відділ. економіки РАН (усі – Москва).

Наук. дослідж.: теорії наук.-тех. розвитку та ефективності факторів вироб-ва, механізми функціонування економіки перехід. періоду.

Пр.: Эффективное управление техническим развитием. Москва, 1990; Soviet Market Economy. Challenge and Reality. Amsterdam; London; New York; Tokyo, 1991; Третий путь. Вперед или назад к рынку. Минск, 1998; Свободная экономика России: взгляд в XXI век. Москва, 2000; Экономический манифест – будущее Российской экономики. Москва, 2000; Экономический рост и качество экономики. Москва, 2004; Вернуть народу ренту. Резерв для бедных. Москва, 2004.

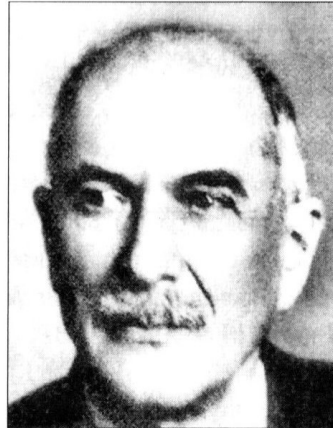
Літ.: Наследие академика Д. С. Львова: экономика развития и развитие экономики // Науч. тр. Центр. экон.-матем. ин-та РАН. Москва, 2009.

В. М. Палій

ЛЬВОВ

Микола Олександрович (18. 12. 1887, Одеса – 1962, Москва) – ботанік. Держ. нагороди СРСР. Навч. у Моск. ун-ті та Ун-ті св. Володимира у Києві (брав участь у діяльності студент. н.-д. т-ва природознавців, де познайомився з М. Холодним; за дипломну роботу присуджено золоту медаль і диплом 1-го ступ.), де й працював від 1911 лабо-

рантом каф. фізіології рослин, асистував С. Навашину. 1913–15 проводив практ. заняття з мікробіології і заг. біології у Київ. комерц. ін-ті; 1916 – викл. ботаніки Вищих жін. вечір. пед. курсів. 1916–18 вивчав лікар. й ефіроолійні рослини в Акліматизац. саду М. Кашенка і Ботан. саду Ун-ту св. Володимира. Від 1918 очолював Лубен. дослідну станцію лікар. рослин (нині Полтав. обл.), від 1920 – також зав.

відділу селекції при ній. 1929–32 – зав. відділу лікар. і ефіроолій. культур Моск. н.-д. хім.-фармацевт. ін-ту; 1933–36 – заст. дир., зав. відділу ботаніки ВНДІ ефіроолій. пром-сті, 1936–38 – заст. дир. з наук. частини ВНДІ лікар. і ароматич. рослин (обидва – Москва; брав участь в орг-ції обох ін-тів); 1938–60 – доц. каф. фармакогнозії Моск. фармацевт. ін-ту. Досліджував біологію та питання селекції м'яти перцевої, фізіологію і морфологію насіння лікар. рослин. Започаткував сортовипробування м'яти, а також її геогр. вивчення з метою відбору перспектив. клонів. Виділив форми м'яти, що стали вихідними при виведенні низки її сортів, поширених у СРСР.

Пр.: Заводська переробка м'яти на Полтавщині та її перспективи // Кооп. село. 1927. № 24; Результаты селекционных работ с перечной мятой на Лубенской опытной станции // Дневник Всесоюз. съезда ботаников. Ленинград, 1928; Культура м'яти. 2-е вид. Лубни, 1930 (співавт.); Организация и план исследовательских работ по созданию сырьевой базы лекарственных и душистых растений // Бюл. н.-и. хім.-фармацевт. ин-та. 1930. № 1; Изучение и селекция перечной мяты. Из работ Лубенской опытной станции // Тр. по приклад. ботанике, генетике и селекции. 1930. Т. 23, вып. 1 (співавт.).

Літ.: Горлачова С. С. Львов Микола Олександрович (1887–1962) // Вчені-генетики і селекціонери у галузі рослинництва. Кн. 4. К., 2000; Шелудько Л. П., Куценко Н. І. Лікарські рослини (селекція і насінництво). П., 2013.

**В. П. Кривуненко,
В. М. Самородов**